Cyan pag 01 - Magenta pag 01 Yellow pag 01 Black pag 01

Dreptatea

Fondat în 1927

Nr. 9 ♦ 21 - 27 mai 2007

Serie nouă

Săptămânal de atitudine al PNȚCD

ACTUALITATE pag. 3

Referendumul a trecut. Ce facem mâine?

ȘTIRI PNȚCD pag. 5

Liderii PNȚCD au cerut la Bruxelles acțiuni concrete de condamnare a comunismului

Întâlnire regională cu filialele TCD-PNȚCD din zona de centru, la Braşov

PREZENTARE ORGANIZAȚII pag. 6

Ținutul Sălajului, leagănul PNȚCD

EVENIMENT pag. 7

De Sfânta Înălțare, PNȚCD a comemorat Ziua Eroilor Naționali ai României

FOCUS pag. 9

Bucovina, mereu furată (II)

ANALIZĂ pag. 10

Cauzele problemei țărăneşti

EUROPARLAMENTARI PNȚCD pag. 11

VICTOR IONESCU:

"Faptul că sunt cel mai tânăr candidat pe listele pentru PE mă stimulează"

PNȚCD a avut dreptate

Atitudinea PNȚCD de boicotare a referendumului a fost şi atitudinea a peste jumătate din electoratul român. Chiar dacă nu putem vorbi despre un absenteism masiv, majoritatea populației a arătat că nu este interesată de disputele politice sterile şi suburbane care au marcat ultimii trei ani.

În opinia PNȚCD, chiar şi decizia cetățenilor care au mers la vot pentru a-l păstra pe Traian Băsescu la Cotroceni marchează aceeaşi dezamăgire. Procentul mare înregistrat de preşedintele suspendat nu arată neapărat susținerea de care se bucură, ci demonstrează că oamenii nu au mai dorit încă trei luni de campanie electorală, de certuri şi scandaluri. Populația României are nevoie de linişte şi de stabilitate!

"Referendumul a trecut. Ce facem mâine? Politicienii trebuie să găsească o cale de a depăşi divergențele dintre ei, în interesul cetățenilor României.", a declarat preşedintele PNȚCD, Marian Petre Miluț. ❐

Victoria lui Corneliu Coposu

La 20 mai 2007 s-au împlinit 93 de ani de la naşterea Seniorului Corneliu Coposu. Cu acest prilej deosebit, Departamentele de politici, programe şi doctrină ale PNȚCD vă propun un colaj cu interviuri ale Seniorului, însoțite de câteva aprecieri despre rolul preşedintelui refondator al partidului, preşedintele moral al României.

- **"Cât timp credeți că-i va trebui României ca să-şi revină?"**, întreba Stefano Mensurati într-un interviu cu Corneliu Coposu consemnat în "Secolo d'Italia" (27 decembrie 1989).

- "E imposibil de precizat, însă un lucru e sigur: înapoi nu ne întoarcem!", a răspuns Seniorul.

Într-adevăr, destinul României, anticipat de Corneliu Coposu, este alături de țările Uniunii Europene, în structurile euroatlantice, aspecte care atunci, în mințile feseniştilor, erau adevărate absurdități... Oare cine l-a îndemnat pe Ion Iliescu să semneze tratatul cu Uniunea Sovietică în 1991, chiar în pragul destrămării colosului de la Răsărit?

- **"Când credeți că vom scăpa de comunism?"**, întreba Titus Pop într-un interviu cu Corneliu Coposu consemnat în publicația "Nu" (iunie 1990).

- "Este greu de spus. Fără îndoială că acum vom intra sub conducerea unor structuri comuniste. Comunismul pe care îl vor prezenta va avea fața schimbată. Este greu de închipuit că s-ar putea trece în 24 de ore de la un regim totalitar la o democrație reală. Ceea ce sperăm noi este că vom avansa treptat până la realizarea unui regim cu adevărat democratic. N-aş putea să fac un pronostic exact şi să fixez limita dincolo de care nu va mai exista comunism, tendințe comuniste, limbaj comunist, structuri comuniste, momentul în care va dispărea acest blestem care ne-a ținut în întuneric", a apreciat Corneliu Coposu.

Într-adevăr, oare ce blestem s-a abătut asupra românilor dacă după 15 ani de la Revoluție a trebuit să alegem, în turul doi, între doi foşti comunişti, după cum s-a exprimat chiar preşedintele ales în decembrie 2004...

- **"Când ați avut ultima întâlnire cu Iuliu Maniu?"**, a întrebat Nicolae Țone într-un interviu-serial consemnat în "Tineretul Liber" (29 octombrie – 3 noiembrie 1991).

- "Întâmplarea a făcut să am o ultimă întâlnire cu Iuliu Maniu în puşcărie. Am fost vecini de celulă la Malmaison, la închisoarea din Plevnei.

Şi într-o noapte, când era de serviciu un comisar devotat nouă, acesta mi-a înlesnit o ultimă întrevedere cu Maniu. Era în octombrie 1947. Maniu era în celula nr. 2, eu eram în celula nr. 3. În timpul nopții, comisarul de care v-am spus a deschis celulele şi mi-a dat posibilitatea să intru în celula lui Maniu. Maniu era slăbit. Se vedea efectul hărțuielii şi al regimului dur. Am reuşit să stau de vorbă cu el. Mi-a manifestat certitudinea lui că nu va ieşi viu din puşcărie. Mi-a spus că dacă voi supraviețui holocaustului comunist, SĂ NU LĂSĂM SĂ MOARĂ PARTIDUL NAȚIONAL ȚĂRĂNESC, care are un trecut glorios şi al cărui viitor reprezintă o necesitate absolută pentru noua organizare a țării româneşti. Acesta a fost unul din legatele testamentare verbale ale lui Maniu", a precizat Corneliu Coposu.

(continuare în pag. 4)

EDITORIAL

Intelectualii şi politica

În aceste zile, jocul politic din țara noastră a cunoscut elemente, trăsături inedite: pentru prima dată după decembrie 1989, electoratul a fost chemat să decidă, printr-un referendum pro sau contra unei persoane, nu pentru idei abstracte, aşa cum s-a întâmplat la scrutinurile pentru Constituție. Nu voi comenta rezultatul referendumului, ci voi semnala că este pentru prima dată când formatorii de opinie s-au angajat direct în bătălia electorală. Este bine sau este rău? Sau este şi bine şi rău?

Aceste întrebări mi-au venit în minte recitind luările de poziție ale celui care a fost reperul moral şi politic al democrației româneşti renăscute după 1989 - Corneliu Coposu. Este cunoscut respectul pe care îl acorda el intelectualității, diferența pe care o arăta în întâlnirile organizate în onoarea acesteia şi apelul său repetat "de a se integra în politică".

Corneliu Coposu a respins ideea vehiculată în presa vremii, că este bine ca intelectualul să se abțină de la intrarea în partidele politice şi, mai ales, cele istorice. Justificarea era că el, intelectualul, trebuie să-şi păstreze obiectivitatea pentru a putea sesiza mai bine anumite inadvertențe ale lumii politice, pentru a servi ca un fel de cenzor față de unele manifestări criticabile, echidistanța şi imparțialitatea fiind cuvintele de ordine.

Acestei atitudini i s-a opus cu hotărâre, dar în acelaşi timp cu eleganța care îl caracteriza, Corneliu Coposu. "Intelectualii - spunea Seniorul – ar fi fost obligați (după 45 de ani de comunism) ca, fără nici o reticență, să se încadreze în partidele politice, ridicând nivelul intelectual al dezbaterilor din cadrul acestora". Concluzia lui Corneliu Coposu este tranşantă: "Abținerea intelectualilor de marcă de la încadrarea în partidele politice a fost o greşeală". Este bine să reflectăm la aceste cuvinte, este bine să ni le aducem aminte atunci când criticăm cu vehemență prestația clasei noastre politice. Calitatea sa precară, cu notabile excepții însă, îşi are originea în acei ani '90, când se inducea ideea că este înjositor să fii militant politic, că intelectualii trebuie să privească cu detaşare lumea politică de la înălțimea oferită de către aceasta.

Astăzi, această greşeală se pare a fi depăşită, unii intelectuali s-au pronunțat tranşant, s-au implicat chiar în bătălia electorală. Eu însă spun doar "se pare" pentru că a interveni chiar dacă cu argumente, cu talent şi vehemență pro sau contra unei persoane nu înseamnă asumarea unor autentice responsabilități politice, nu înseamnă "a gândi prezentul în termenii vii-torului", aşa cum cerea Mircea Eliade intelectualului vremii sale.

Ducem lipsa unei gândiri pe termen lung, a calculării consecințelor pe multiple planuri, ducem lipsă de luarea în considerare şi a unui aspect de respirație mai largă, şi anume, valorile şi normele morale.

Corneliu Coposu, recunoscând că politica este arta compromisului, cerea de la toți cei implicați abilități în susținerea principiilor pentru care militează, cerea ca rațiunea să primeze asupra umorilor tensionale de moment. Nu aş vrea însă să se înțeleagă că el pleda pentru obținerea unui compromis cu orice preț. Pentru Corneliu Coposu calitatea de căpetenie pentru cel care doreşte să se implice în politică este" fermitatea în concepție şi refuzul de a tranzacționa cu principiile".

Disocierea actului intelectual de implicația sa morală duce la crearea de modele care nu fac decât să perpetueze carențele şi precaritatea discursului politic, duce la "clonarea" aceluiaşi tip de clasă politică, tip atât de incriminat de noi astăzi.

Cetățenii României înțeleg însă din ce în ce mai bine acest lucru şi, în încheiere, aş da ca exemplu un comentariu, din păcate anonim, înregistrat pe un forum de discuții de pe internet. El rezumă, cred, cel mai bine importanța normelor şi valorilor morale, a reperelor, a necesității ca fiecare să gândească liber şi să acționeze în funcție de acestea. Redau în întregime comentariul amintit: "Ce aştept eu de la oamenii care au devenit repere în viața publică: să nu mintă, să nu folosească procedee retorice de doi bani, să nu trunchieze adevărul. Aştept de la ei ceva asemănător omului de ştiință – un stil de gândire, mai degrabă o metodă, decât o direcție de urmat".

Virgil PETRESCU